

Prima instanță: Judecătoria Hâncești, sediul Central
(judecător Tamara Mereuță)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
(judecători Maria Guzun, Iurie Cotruță, Ion Țurcan)

DECIZIE

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența
Președintele ședinței, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Iuliana Oprea
Maria Ghervas
Victor Burduh
Luiza Gafton

examinând recursul declarat de Iacob Nicolae,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Iacob Nicolae împotriva IMSP Spitalul Cărpineni privind obligarea de a elibera extrasul din lista de tarificare, încasarea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Iacob Nicolae, menținută hotărârea Judecătoriei Hâncești, sediul Central din 28 iunie 2017,

c o n s t a t ă:

La 15 martie 2017, Iacob Nicolae a înaintat în instanța de judecată acțiune împotriva IMSP Spitalul Cărpineni, prin care a solicitat obligarea pârâtului de a elibera extrasul din lista de tarificare, repararea prejudiciului moral, cauzat prin refuzul de a furniza informația sollicitată, precum și încasarea tuturor cheltuielilor de judecată (f.d. 1-2).

În motivarea cererii, reclamantul a invocat că activează în calitate de medic ORL la Spitalul Cărpineni din 04 iulie 1970.

La 17 octombrie 2016, a depus pe numele directorului-interimar al IMSP Spitalul Cărpineni, cerere privind eliberarea extrasului din lista de tarificare, în vigoare după 01 iulie 2016, informație cu caracter personal.

La 10 decembrie 2016, fiind în audiența la directorul-interimar al Spitalului, a solicitat în continuare eliberarea informației, însă ultimul i-a respins solicitarea motivând, că în spital sunt probleme cu mult mai importante.

Reclamantul a susținut că din cauza refuzului neîntemeiat, i-a fost cauzat un prejudiciu moral considerabil, suferințe psihice.

În vederea soluționării cauzei pe cale extrajudiciară, la 12 decembrie 2016, s-a adresat cu o petiție către Ministerului Sănătății, însă, la 23 decembrie 2016, a fost înștiințat că petiția sa a fost readresată Consiliului raional Hîncești, însă până la moment nu a primit nici un răspuns.

Reclamantul a solicitat scutirea de plata taxei de stat; repararea prejudiciului moral, cauzat prin refuzul nelegitim de a furniza informația solicitată în suma de 15000 lei, eliberarea extrasului din lista de tarifare, valabilă după 01 iulie 2016, soluționarea problemei responsabilității persoanelor vinovate de încălcarea legii, prin aplicarea sancțiunilor prevăzute de lege și restituirea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul central din 28 iunie 2017, cererea înaintată de Iacob Nicolae împotriva IMSP Spitalul Cărpineni privind obligarea de a elibera extrasul din lista de tarifare, încasarea prejudiciului material și moral a fost respinsă integral ca neîntemeiată. S-a încasat din contul lui Iacob Nicolae în folosul statului taxa de stat în sumă de 100,00 lei (f.d. 24, 27-29).

La 14 iulie 2017, Iacob Nicolae, nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul central din 28 iunie 2017, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii, cu pronunțarea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a acțiunii (f.d. 30, 45-47).

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 14 noiembrie 2017, în cadrul examinării cauzei civile în ordine de apel, apelantul Iacob Nicolae, a indicat instanței că în timpul procesului de judecată de către pârât i-a fost eliberat răspuns la solicitarea sa, din acest considerent solicită încasarea prejudiciului moral pentru nefurnizarea informației solicitate în termen, precum și încasarea din contul pârâtului a cheltuielilor de judecată suportate de reclamant (f.d. 58)

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, prin decizia din 14 noiembrie 2017, a respins apelul declarat de Iacob Nicolae și a menținut hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul central din 28 iunie 2017 (f.d. 60-66).

Instanța de fond în motivarea soluției sale a statuat că reclamantul nu a prezentat probe concludente și pertinente, care ar dovedi temeinicia cerințelor sale, iar demersul înaintat către directorul-interimar al IMSP Spitalul Cărpineni, are un conținut vag și neconcret, nefiind indicată expres cerința sa și care anume extras se solicită a fi eliberat, sintagma ”extras” având un conținut nedeterminat.

Curtea de Apel Chișinău, în susținerea soluției, a indicat că materialele cauzei atestă faptul că, Iacob Nicolae în cadrul examinării cauzei a menționat că, a primit răspuns la solicitarea sa, adică lista de tarifare ale IMSP Spitalul Cărpineni din 01 iulie 2016, la fel a primit și descifrarea salariului, însă pe parcurs s-au efectuat multe schimbări, din care motiv solicită doar încasarea cheltuielilor de judecată, care constau din scrisori în sumă de 149 lei; expedieri poștale; cheltuieli de transport; rechizite de birou și servicii xerox.

Colegiul Civil a ajuns la concluzia că, Iacob Nicolae a primit răspuns la cererea sa, astfel, nu i-a fost încălcat dreptul său la furnizare a informației, prin urmare, primirea unui

răspuns la cererea sa constituie în sine o satisfacție morală echitabilă și suficientă pentru orice prejudiciul moral eventual suferit de către acesta.

Cu referire la pretențiile materiale, instanța de apel le-a considerat neîntemeiate, având în vedere că de către apelant nu au fost prezentate probe concludente și pertinente.

La 19 martie 2018, Iacob Nicolae a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, prin care a solicitat admiterea cererii de recurs, scutirea de plata taxei de stat, casarea integrală a deciziei instanței de apel, modificarea hotărârii Judecătoreiei Hîncești, sediul central din 28 iunie 2017 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, astfel ca să fie reparat prejudiciul moral cauzat prin nesoluționarea în termenul legal a solicitării de a furniza extrasul din lista de tarificare în vigoare după 01 iulie 2016, soluționarea problemei responsabilității persoanelor vinovate de încălcarea legii prin aplicarea sancțiunilor prevăzute de lege, precum și restituirea cheltuielilor de judecată suportate de reclamantul-recurent.

În motivarea recursului, recurentul a indicat că instanțele ierarhic inferioare, la emiterea soluțiilor sale, au aplicat și interpretat eronat normele de drept material și procedural, omițând să dea o apreciere juridică corectă temeiniciei acțiunii reclamantului, astfel acesta fiind neîndreptățit la despăgubirea prejudiciului moral.

Recurentul a susținut că instanțele judecătorești au examinat superficial cererea de chemare în judecată, fără a elucida importante circumstanțe de fapt invocate de către reclamant în susținerea acțiunii și fără a răspunde la întrebările care sunt pertinente pentru soluționarea litigiului și necesită răspuns special în hotărârea judecătorească, limitându-se doar la expunerea succintă a circumstanțelor de fapt și citarea normelor de drept aplicabile speței.

Nu este de acord cu alegațiile aduse de către instanța de apel în susținerea respingerii pretenției privind încasarea prejudiciului material, pe motiv că reclamantul-apelant nu a prezentat în acest sens careva probe, or, nici prin cererea de chemare în judecată, nici prin cererea de apel, recurentul nu a solicitat recuperarea prejudiciului material.

În acest sens, recurentul a remarcat că în cadrul examinării cauzei în prima instanță, cât în ordine de apel a solicitat instanțelor judecătorești doar încasarea cheltuielilor de judecată suportate de către reclamant la examinarea cauzei, precum și repararea prejudiciului moral, cauzat de pârât prin nefurnizarea în termenul legal a informației solicitate și anume cu întârziere de peste 215 zile.

Consideră că instanțele de judecată în mod ilegal au obligat reclamantul-recurent să achite taxa de stat, având în vedere că reclamantul, în temeiul art. 85 alin. (1) Cod de procedură civilă, a solicitat scutirea de la plata taxei de stat.

La 03 aprilie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat intimațiilor câte o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii copiei respective (f.d. 84).

Având în vedere că intimatul, în termenul acordat, nu și-a valorificat dreptul de a depune referință asupra recursului declarat de Iacob Nicolae, instanța de recurs a decis examinarea recursului în lipsa referinței.

Prin încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 23 mai 2018, recursul declarat de Iacob Nicolae împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 a fost considerat admisibil (f.d. 85).

Potrivit art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

În speță, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a considerat că examinarea recursului este posibilă fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând în limitele invocate în recurs legalitatea hotărârii atacate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este întemeiat și urmează a fi admis cu casarea deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Din materialele dosarului judiciar se atestă faptul că Iacob Nicolae, la 17 octombrie 2016, a adresat directorului-interimar al IMSP Spitalul Cărpineni, Victor Carp cerere privind eliberarea extrasului din lista de tarifare, în vigoare după 01 iulie 2016 (f.d. 3).

La 27 decembrie 2016, condiționat de faptul că nu a primit răspuns la cererea din 17 octombrie 2016, Iacob Nicolae a depus în adresa IMSP Spitalul Cărpineni cerere prealabilă prin care a solicitat repararea prejudiciului material cauzat prin refuzul nelegitim de a furniza informația solicitată, exprimat în quantum de trei salarii lunare, precum și satisfacerea neîntârziată a cererii din 17 octombrie 2016 (f.d. 4).

Prin urmare, având în vedere că petiționarul nu a primit răspuns la cererea din 17 octombrie 2016 și cererea prealabilă din 27 decembrie 2016, reclamantul Iacob Nicolae, la 15 martie 2017 a înaintat acțiune în instanța de judecată împotriva IMSP Spitalul Cărpineni, prin care a solicitat scutirea de plata taxei de stat, repararea prejudiciului moral, cauzat prin refuzul nelegitim de a furniza informația solicitată, în suma de 15000 lei, eliberarea extrasului din lista de tarifare, valabilă după 01 iulie 2016, soluționarea problemei responsabilității persoanelor vinovate de încălcarea legii, prin aplicarea sancțiunilor prevăzute de lege, în conformitate cu art. 15 din Legea cu privire la petiționare și art. 24 din Legea privind accesul la informație, precum și restituirea cheltuielilor de judecată suportate de reclamant în procesul judecării cauzei civile (f.d. 1-2).

Instanța de fond, investită cu judecarea prezentei cauze civile, prin hotărârea din 28 iunie 2017, a respins integral acțiunea înaintată de către Iacob Nicolae împotriva IMSP Spitalul Cărpineni (f.d. 24, 27-29).

Judecând apelul declarat de Iacob Nicolae, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău prin decizia din 14 noiembrie 2017 a ajuns la concluzia de a respinge apelul și a menține hotărârea primei instanțe (f.d. 60-66).

În susținerea concluziei care a format convingerea respingerii cererii de apel depuse de Iacob Nicolae, instanța de apel a reținut că, în condițiile în care, reclamantul în procesul examinării cauzei a primit răspuns la cererea sa, dreptul acestuia în calitate de petiționar nu i-a fost încălcat.

De asemenea, instanța de apel a ajuns la concluzia că urmează a fi respinsă cerința reclamantului cu privire la repararea prejudiciului material și moral. Astfel, cu referire la repararea prejudiciului material, instanța de apel a considerat că această pretenție urmează a fi respinsă, deoarece este lipsită de suport probant, or, apelantul nu a prezentat probe care ar demonstra mărimea prejudiciului material.

Totodată, instanța de apel a concluzionat că instanța de fond întemeiat a respins pretenția reclamantului privind repararea prejudiciului moral, invocând în acest sens că primirea răspunsului la cererea constituie în sine o satisfacție morală, echitabilă și suficientă pentru orice prejudiciu moral eventual suferit de reclamant.

Conform art. 373 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

Potrivit art. 390 alin. (1) lit. e) Cod de procedură civilă, decizia instanței de apel trebuie să conțină motivele concluziilor instanței de apel și referirea la legea guvernantă.

În conformitate cu art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În corespundere cu art. 240 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii. Instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Articolul 241 alin. (5) și (6) Codul de procedură civilă prevede că în motivare se indică: circumstanțele cauzei, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța.

Totodată, instanța de recurs învederează că hotărârea trebuie să fie certă, completă, corectă, clară, consecutivă, convingătoare și concretă. Circumstanțele și probele constatate în cauză urmează să fie expuse într-o strictă consecutivitate logică. De asemenea concluziile instanței expuse în partea motivată a hotărârii trebuie să coincidă cu circumstanțele cauzei,

constatate pe parcursul dezbaterilor judiciare, în caz contrar hotărârea fiind lovită de nulitate.

Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, studiind actele cauzei și verificând legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel, ajunge la concluzia că instanța de apel a examinat insuficient circumstanțele cauzei, nu a supus examinării depline cumulul probelor și înscrisurilor anexate la dosar, ceea ce contravine prevederilor legale precitate și constituie temei de casare a deciziei pronunțate, cu restituirea cauzei civile spre rejudecare.

Instanța de apel urma să stabilească și să elucideze circumstanțe importante pentru soluționarea cauzei, or, apelul este calea de atac ordinară, devolutivă și suspensivă de executare ce provoacă o nouă judecare a cauzei în fond. Această cale de atac conferă instanței învestite cu soluționarea apelului, pe lângă competența verificării legalității și temeiniciei hotărârii atacate și unele atribuții de judecată ale primei instanțe și se extinde asupra tuturor împrejurărilor de fapt și de drept ale cauzei.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, constată că instanțele ierarhic inferioare au omis să se expună asupra tuturor cerințelor înaintate de către reclamant în cererea de chemare în judecată și care ulterior au fost susținute în ordine de apel.

În acest sens, instanța de recurs reiterează faptul că prin cererea de chemare în judecată reclamantul a solicitat să fie scutit de la plata taxei de stat, în temeiul art. 85 alin. (1) Cod de procedură civilă, să-i fie reparat prejudiciul moral, cauzat prin nefurnizarea informației solicitate, satisfacerea neîntârziată a cererii de eliberare a informației solicitate, precum și în temeiul art. 15 din Legea cu privire la petiționare și art. 24 din Legea cu privire la accesul la informație, să fie atrase la răspundere persoanele responsabile pentru nefurnizarea în termenul legal al informației solicitate. Totodată reclamantul a solicitat să-i fie restituite cheltuielile de judecată suportate de acesta la examinarea cauzei. În ordine de apel, reclamantul-apelant Iacob Nicolae a susținut cerințele înaintate în instanța de fond, cu excepția solicitării cu privire la satisfacerea neîntârziată a cererii de eliberare a informației solicitate, având în vedere că în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, informația solicitată i-a fost furnizată.

Din analiza actelor judecătorești se distinge cu certitudine că instanțele inferioare au omis să se expună în privința solicitării reclamantului privind scutirea de la plata de stat, precum și în privința solicitării de a fi atrase la răspundere persoanele responsabile pentru nefurnizarea informației în termenul legal, ceea ce contravine prevederilor legale precitate.

Prin urmare este de observat faptul că deși, în cererea de apel și în cererea de chemare în judecată, se reflectă poziția reclamantului-apelant asupra pretențiilor din acțiune, acestea au rămas fără o apreciere clară din partea instanței de fond și instanța de apel.

În speță, prezintă relevanță prevederile art. 34 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora, dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.

Astfel, sunt incidente și dispozițiile art.1 alin. (1) lit. a) și art. 5 al Legii privind accesul la informație nr. 982-XIV din 11 mai 2000, care stipulează că prezenta lege reglementează raporturile dintre furnizorul de informații și persoana fizică și/sau juridică în procesul de

asigurare și realizare a dreptului constituțional de acces la informație. Subiecți ai prezentei legi sunt furnizorul de informații și solicitantul informației. Furnizori de informații, adică posesori ai informațiilor oficiale, obligați să le furnizeze solicitanților în condițiile prezentei legi, sunt: a) autoritățile publice centrale și locale - autoritățile administrației de stat, prevăzute în Constituția Republicii Moldova și anume: Parlamentul, Președintele Republicii Moldova, Guvernul, administrația publică, autoritatea judecătorească; b) instituțiile publice centrale și locale - organizațiile fondate de către stat în persoana autorităților publice și finanțate de la bugetul de stat, care au ca scop efectuarea atribuțiilor de administrare, social-culturale și altor atribuții cu caracter necomercial; c) persoanele fizice și juridice care, în baza legii sau a contractului cu autoritatea publică ori instituția publică, sunt abilitate cu gestionarea unor servicii publice și culeg, selectează, posedă, păstrează, dispun de informații oficiale.

Potrivit art. 10 al Legii menționate, persoana are dreptul de a solicita furnizorilor de informații, personal sau prin reprezentanții săi, orice informații aflate în posesia acestora, cu excepțiile stabilite de legislație. Dreptul persoanei de a avea acces la informații, inclusiv la informațiile cu caracter personal, nu poate fi îngăduit decât în condițiile legii. Orice persoană care solicită acces la informații în conformitate cu prezenta lege este absolvită de obligația de a-și justifica interesul pentru informațiile solicitate.

Art. 23 din aceeași lege, reglementează că, în cazul în care persoana care consideră că drepturile sau interesele legitime în ceea ce privește accesul la informație i-au fost lezate, precum și în cazul în care nu este satisfăcută de soluția dată de către conducerea furnizorului de informații sau de către organul ierarhic superior al acestuia, ea poate ataca acțiunile sau inacțiunea furnizorului de informații direct în instanța de contencios administrativ competentă. Sesizarea instanței de judecată se va efectua în termen de o lună de la data primirii răspunsului de la furnizorul de informații sau, în caz dacă nu a primit răspuns, de la data când trebuia să-l primească. Dacă solicitantul de informații a atacat anterior acțiunile furnizorului de informații pe cale extrajudiciară, termenul de o lună curge de la data comunicării răspunsului conducerii furnizorului de informații și/sau organului ierarhic superior al acestuia sau, în caz dacă nu a primit răspuns, de la data când trebuia să-l primească.

Iar drept completare, art. 24 al Legii privind accesul la informație nr. 982-XIV din 11 mai 2000, indică expres că, în funcție de gravitatea efectelor pe care le-a avut refuzul nelegitim al funcționarului public, responsabil pentru furnizarea informațiilor oficiale, de a asigura accesul la informația solicitată, instanța de judecată decide aplicare unor sancțiuni în conformitate cu legislația, repararea prejudiciului cauzat prin refuzul nelegitim de a furniza informații sau prin alte acțiuni ce prejudiciază dreptul de acces la informații, precum și satisfacerea neîntârziată a cererii solicitantului.

Prin prisma normelor de drept citate, instanța de recurs consideră necesar de a evidenția că urmează a fi stabilită incidența Legii privind accesul la informație, cu determinarea raportului juridic litigios, care implică verificarea existenței următoarelor elemente: subiectele ale raportului juridic care sunt solicitantul informației și furnizorul de informații; persoanele responsabile pentru furnizarea informației; conținutul acestui raport care include

existența dreptului solicitantului de acces la informația solicitată concretă și a obligației corelative a furnizorului de informație de a elibera informația solicitată; obiectul raportului juridic litigios ce ține de furnizarea informației solicitate cu varietățile aferente și dacă raportul respectiv se încadrează în una din literele art. 1 alin. (1) din Lege, precum și faptul dacă informația a fost furnizată neîntârziat solicitantului, iar în cazul unei eventuale întârzieri, persoanele responsabile pentru nerespectarea termenului legal.

La rejudecare cauzei, instanța de apel, urmează să țină cont de cele indicate, să verifice circumstanțe importante pentru soluționarea corectă a litigiului și în special să verifice care este obiectul acțiunii și care norme legale sunt aplicabile speței, să concretizeze cerințele susținute de reclamant în continuare, precum și să verifice și, după caz, să atragă în proces persoanele responsabile pentru furnizarea întârziată a informației solicitate de petiționar.

În acest context, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel a fost adoptată arbitrar, fără o apreciere a argumentelor și probelor invocate de către Iacob Nicolae, iar faptul dat indică incontestabil la încălcarea de către instanța de apel a normelor de drept procedural, precum și la examinarea superficială și evazivă atât a apelului, cât și a cauzei dedusă judecării, fără a fi verificată, în condițiile legii, legalitatea și temeinicia hotărârii contestate.

În aceeași ordine de idei, Colegiul consideră întemeiate argumentele recurentului privitor la faptul că instanța de apel nu a soluționat prezentul litigiu prin o examinare obiectivă și multilaterală cauzei, precum și că nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate de către apelant în cererea de apel și asupra tuturor pretențiilor înaintate.

Colegiul reține că reclamantului-apelantul urma a-i fi dat răspuns la toate argumentele esențiale invocate, ceea ce nu s-a efectuat în prezenta cauză, fapt ce a generat înaintarea prezentului recurs, unde în esență recurentul invocă nemotivarea hotărârii judecătorești și lipsa unor răspunsuri clare și suficiente pe marginea argumentelor invocate.

Conform jurisprudenței CEDO, instanțele de judecată, inclusiv instanțele de apel sunt obligate de a motiva hotărârile sale. În special, decizia instanței de apel trebuie să conțină circumstanțele cauzei, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei referitor la admiterea sau respingerea acțiunii, alte chestiuni ce au fost soluționate în cadrul judecării cauzei, legea materială și procedurală aplicată în cadrul judecării cauzei, argumentele instanței în caz de respingere a unor probe prezentate de participanți, ș.a.

Instanța de recurs reamintește că obligația de motivare a hotărârilor judecătorești își are izvorul în dreptul oricărei părți în cadrul unei proceduri să prezinte judecătorului observațiile și argumentele sale (CEDO, hotărârea Werner vs Austria din 24 noiembrie 1997), combinat cu dreptul părților ca aceste observații și argumente să fie examinate în mod efectiv (CEDO, hotărârea Van de Hurk vs Olanda din 19 aprilie 1994), iar obligația de motivare a hotărârilor este singurul mijloc prin care se poate verifica respectarea drepturilor menționate anterior, piloni de bază ai dreptului la un proces echitabil.

În același timp, instanța de recurs menționează că motivarea care stă la baza deciziei trebuie să trateze separat fiecare dintre problemele ridicate de fiecare parte, cu excepția situației în care mijlocul respectiv de apărare era de natură să influențeze definitiv soluționarea cauzei.

Instanța de recurs indică că fiecare parte a procesului trebuie să aibă nu numai facultatea de a-și face cunoscute elementele, pe care se bazează pretențiile sale, dar și aceea de a lua cunoștință și de a discuta orice probă sau concluzie prezentată instanței de judecată (CEDO, hotărârea Lobo Machado vs Portugalia din 20 februarie 1996; hotărârea Vermeulen vs Belgia din 20 februarie 1996). Nu prezintă nici o relevanță dacă elementul susceptibil să conducă la o anumită decizie este adus în discuție de către părți sau sesizat din oficiu de către instanță, chiar și în această din urma situație, judecătorul fiind obligat să impună discutarea lui.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că s-a constatat o eroare judiciară care nu poate fi corectată de către instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a casa integral decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 și de a trimite prezenta cauză civilă spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecători.

În conformitate cu art. 444, 445 alin. (1) lit. c), alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Iacob Nicolae.

Se casează decizia din 14 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, emise în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Iacob Nicolae împotriva IMSP Spitalul Cărpineni privind obligarea de a elibera extrasul din lista de tarificare, încasarea prejudiciului material și moral, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Iuliana Oprea

Maria Ghervas

Victor Burduh

Luiza Gafton